

סימן תצג

סעיף ה

ל"ג ימים¹ — יש אומרים שהם מתחילין מיום ראשון של ספירת העומר ומסיימין בל"ג בעומר², שבאותו יום מתו האחרונים של הכ"ד אלף. לפיכך נוהגין קצת להרבות בשמחה ביום זה, ואין אומרים בו תחנון, לפי שבו ביום פסקו למות.

זהו הטעם ע"פ נגלה למה ש"נוהגין קצת להרבות בשמחה ביום זה"³, אבל ע"פ כתבי האריו"ל⁴ ומובא בדא"ח⁵ הטעם לשמחה ביום זה, משום שהוא יום הסתלקותו של רבי שמעון בן יוחאי — הילולא דרבי שמעון⁷.

שמחה". כי פי' הנ"ל בדברי הרמ"א הוא דוחק, שאם כוונתו היתה להגביל קצת את השמחה ביום זה הו"ל לכתוב "ושמחים בו קצת", ומהו זה שכתב "מרכים בו קצת שמחה" שהם תרחי דסתרי לכאורה. אבל להעיר שעד"ז הוא לשון הרמ"א בסי' תרצו גבי פורים קטן "ירבה קצת בסעודה". אבל אפשר שגם בדברי אדה"ז הכוונה כהרמ"א "נוהגין, קצת להרבות בשמחה", דאם הכוונה כדלעיל הי' לו לכתוב "קצת נוהגין".

(4) פע"ח שער ספה"ע פ"ז.

(5) דרוש מכ"ק אדמו"ר הזקן (הוזכר בשו"ת דברי נחמי' חאו"ח סי' לד ס"ז). סידור שער הל"ג בעומר. ובלשון הדברי נחמי' (שם): כבר נחפרסם ככל העולם מכמה דורות ענין הילולא דרשב"י בל"ג בעומר.

(6) ראה משנת חסידים מס' אייר פ"א מ"ד: ביום ל"ג בעומר .. מצוה לשמוח שמחת רשב"י" (וראה פס"ד להצ"צ ליו"ד סי' קטז בשם אדה"ז — שהמשנת חסידים העתיק רק מדברי האריו"ל). וראה אג"ק אדה"ז ריש ע' קיז: ואי לזאת שישו ושמחו בה' בכל לב ונפש ולעשות יום משחה ושמחה בח"י אייר הבע"ל לטובה יומא דהלולא דרשב"י כו'.

(7) זח"ג רצו, ב. ועייג"כ זח"א רית, א.

(1) להעיר שאולי יש כאן השמטת הדפוס, דמתחיל "ל"ג ימים כו'" מבלי להזכיר על דבר זה מקודם.

[אבל לכאורה א"כ הו"ל לכתוב "ל"ג ימים אלו" ע"ד שכתב בסעיף שלאח"ז (ס"ו) "וי"א של"ג ימים אלו כו'", שזהו לאחר שהזכיר אודותם בס"ה].

(2) צ"ע מה שבכ"מ — וגם בדא"ח — מובא "ל"ג בעומר", אף שהנוסח של רבינו הזקן בסידורו — וכן מנהגו — לומר "לעומר" (ראה לעיל הערות וכיאוורים לסי' תפט ס"ז) — לקו"ש ח"ג ע' 1002 הערה 3. בספרי פולין מובא ש"ל"ג בעמר" בגימטריא משה. ולהעיר דרשב"י "הי' ניצוץ משה", ונתעלה לאותו אור שקיבל משה כשעלה לקבל לוחות שניות" ((עמה"מ סי' ב ד') ועד"ז בכ"מ) — לקר"ש ח"ז ע' 337.

(3) וראה לשון רמ"א (סי' זה ס"ב) "ומרכים בו קצת שמחה". [אפשר דכן נתו, דפי' "קצת" שבלשון הרמ"א מתייחס ל"שמחה", ש"מרכים בו קצת שמחה" ולא שמחה גמורה, משא"כ פי' "קצת" שבלשון אדה"ז מתייחס ל"נוהגין" שרק קצת נוהגין "להרבות בשמחה ביום זה". ואולי י"ל שאדה"ז מפרש כן גם את דברי הרמ"א, ש"מרכים בו קצת (אנשים) —

ומה שהקשו דהא אדרבא בהסתלקותן של צדיקים מתענין, י"ל — ע"פ נגלה⁸ — דשאני ל"ג בעומר דרשב"י צוה לשמוח בו⁹, וע"פ מה שכתב במהרי"ן¹⁰ הדין דשומעין לו¹¹.

סימן תצד

סדר תפלת חג השבועות ובו כ' סעיפים

להעיר אף שכל סימן זה מיירי בדיני חג השבועות, כלשון הכותרת דסימן זה, מ"מ בכל דפוסי השו"ע באו הלכות אלו תחת הכותרת ד"הלכות פסח", סיום וחותם הל' פסח².

סעיף א

ביום חמשים לספירת העומר הוא חג השבועות, הנקרא עצרת בלשון חכמים, שנאמר¹: תספרו חמשים יום והקרבתם וגו' וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש וגו'. ולפי חשבון קביעות החדשים המסור בידינו שחודש ניסן הוא מלא לעולם וחודש אייר הוא חסר לעולם — יהיה חג זה בששה בסיון.. לפיכך אנו אומרים בשבועות זמן מתן תורתנו, שבו בסיון נתנה התורה לישראל. אבל בזמן שהיו מקדשים ע"פ הראיה היה אפשר להיות גם חודש ניסן חסר, והיה חג השבועות שהוא יום חמשים לעומר — בשבעה בסיון. ואם היה גם חודש אייר מלא, היה חג

(11) ע"פ לקו"ש ח"ג ע' 1002. ומכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א יום א' פ' בחוקתי תשמ"ט (נדפס בסוף לקו"ש בחוקתי תשמ"ט) הערה המתחלת וכדרישת.

(8) [וראה הטעם ע"פ פנימיות הענינים במקומות שנשמנו במכתב שבהערה 11].

(9) ראה בפע"ח שם.

(10) הובא בש"ך יו"ד סי' שדמ סק"ט.

סימן תצד

ממחרת הפסח, ובסיומו הוא חג השבועות. ובפרט ע"פ המבואר במדרש (שהש"ר ז, ד) ששבועות הוא כמו שמיני עצרת של פסח. וראה בס' הר המלך ח"ב ע' שה ואילך].
משיחת ש"פ במדבר ב' סיון תשמ"ז. נדפס בהתוועדויות תשמ"ז ח"ג ע' 359.

(1) [ולהעיר מהרמז דכ' (עשרים) ר"ת (וגימטריא) כתר, שרומז על התורה — תר"ך מצות (עם ז' דרבנן), וכנגדן תר"ך אותיות שבעשרת הדברות].

(2) [ואולי הוא משום שחג השבועות אין לו זמן משלו אלא הוא תלוי בספירת העומר שהוא

סעיף א

(1) ויקרא כג, טו.